

«Ήθελε νά μου ζητήση μιὰ πληροφορία. Ὁ ξένος τὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν ὡμορφιά της. Παράτησε τὸ γράψιμο κι' ὅταν ἐκείνη ἔφυγε, ἔτρεξε κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε νά τοῦ δώσω ὅ,τι πληροφορίες ἔξερα γι' αὐτήν.

— Εἶνε ἡ Λουντιμίλα, τ' ἀπάντησα, ἡ Λουντιμίλα Ριγκότι, ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακα. Στὸ Φερότσι τὴ λένε «ἀγριοκάτσικο» γιατί θυμώνει ὅταν τῆς λένε τρυφερά λόγια. Εἶνε ξένοιαστη σάν παιδί καὶ τῆς ἀρέσει νά γυρίζη στοὺς κήπους καὶ νά στολίζη τὰ μαλλιά της μὲ λουλούδια.

Ὁ ξένος ἔμεινε σκεφτικός. Ἐπειτα δίχως νά μοῦ πῆ τίποτε, ἀκολούθησε τὴν ὡμορφη κοπέλλα. Γύρισε ἀργὰ στὸ ξενοδοχεῖο στενοχωρημένος.

— Τὸ «ἀγριοκάτσικο», μοῦ εἶπε, δὲν εἶνε μόνο του. Ἔχει μιὰ γρηὰ στρίγγλα πού τὴν προσέχει καὶ πού ὅλη τὴ ὥρα τὴν κατασκοπεύει ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ.

— Εἶνε ἡ γυναίκα τοῦ δασοφύλακα, τ' ἀπάντησα.

Μὰ αὐτὸ δὲν φάνηκε νά τὸν ἐνθουσιάζη. Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ «ξένος» ἦταν πάλι σκεφτικός. Εἶχε ἀκόμη ἓνα μελανὸ σημάδι στὸ ἀριστερὸ μάγουλό του. Δὲν ἀργησα φυσικὰ νά καταλάβω ὅτι θὰ εἶχε πειράξει τὴ Λουντιμίλα κι' ὅτι τοῦ εἶχε ἀστράψει μιὰ δυνατὴ γροθιά. Ἄλλωστε μοῦ τὸ εἶπε κ' ἡ ἴδια ὅταν τὴν συνάντησα:

— Νά πῆς, μοῦ δήλωσε, στὸν λιμοκοντόρο σου νά μὴ μὲ παρακολουθῆ καὶ νά μὴ μ' ἐνοχλῆ μὲ τίς προτάσεις του, γιατί θὰ τοῦ μαυρίσω καὶ τ' ἄλλο μάτι. Ἐγὼ δὲν ξιππάζομαι ἀπὸ τὰ πλούτη του κι' οὔτε ἀπὸ τὴν ὡμορφιά του.

Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ δέκα μέρες ἡ Λουντιμίλα ἔπαψε νά μοῦ κάνη παράπονα. Φαινόταν μάλιστα μελαγχολικὴ κι' ἐρχόταν μὲ χίλιες προφάσεις κάθε τόσο στὸ ξενοδοχεῖο. Ὅσο γιὰ τὸν «ξένο», αὐτὸς οὔτε γύριζε νά τὴν κυττάξη. Ἔτσι πέρασε λίγος καιρὸς. Καὶ νά ξαφνικὰ πού μερικοὶ συγχωριανοὶ μου τοὺς εἶδαν νά περπατῶνε μαζὺ στὸ βουνὸ καὶ νά εἶνε χειροπιασμένοι σάν ἐρωτευμένοι. Ἡ εἶδησις, φυσικὰ, ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά τοῦ δασοφύλακα. Κι' ἐκεῖνος πῆρε τὸ τουφέκι του καὶ κατέβηκε στὸ Φερότσι μὲ τὴν ἀπόφασι νά σκοτώσῃ τὸν φίλο τῆς κόρης του. Μὰ τὴν τελευταία στιγμή φοβήθηκε. Ἔτσι ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὸν «ξένο» νά τὸ σκάσῃ καὶ ν' ἀφήσῃ μόνη τὴ Λουντιμίλα γιὰ νά ὑποστῆ τὴν τιμωρία τοῦ σφάλματός της. Καὶ πρόγματι, ἔταν ὁ πατέρας της ἔμαθε ὅτι σὲ λίγο θὰ γινόταν μητέρα, τῆς ἔδωσε τὴν κατάρρα του καὶ τὴν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι. Κ' ἡ Λουντιμίλα τράβηξε γιὰ τὴ Φλωρεντία μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορούσε νά ἐργασθῆ γιὰ νά ζήσῃ.

Ἔτσι πέρασαν σωστὰ τέσσερα χρόνια χωρὶς νά μάθουμε τίποτε γι' αὐτή. Ξαφνικὰ δῶ καὶ λίγους μῆνες ἦρθε στὸ Φερότσι μιὰ χλωμὴ κι' ἀδύνατη νέα. Φαινόταν πολὺ φτωγὴ καὶ πολὺ ἄρρωστη. Ζήτησε καὶ νοίκιασε μιὰ κάμαρα στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ κι' ἐκεῖ μέσα τελείωσε τίς ἡμέρες της. Κ' ἴσως δὲν θὰ μαθαίναμε ποτὲ ποιὰ ἦταν ἂν δὲν ἐμπιστευόταν τὴν τελευταία στιγμή τὸ μυστικὸ της στὴν γυναίκα τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν ἡ Λουντιμίλα. Ἡ ὡμορφη Λουντιμίλα πού εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τίς στερήσεις, παλεύοντας νά κερδίσῃ τίμια τὸ ψωμί της. Μὰ τίποτε δὲν μπόρεσε νά κάνη. Τὴν βάραινε ἡ κατάρρα τῶν δικῶν της κι' ὅλες ἡ μέρες τῆς ἦσαν σκοτεινὲς καὶ δυστυχισμένες. Γι' αὐτὸ μόλις κατάλαβε ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος της ἦρθε νά πεθάνη στὸ Φερότσι, στὸ χωριὸ πού μεγάλωσε κι' ἔζησε σάν μιὰ ξένοιαστη πεταλοῦλα. Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾶ τρελλὰ τὸν «ξένο» φίλο της καὶ πέθανε μὲ τ' ὄνομά του στὰ μαραμένα της χεῖλη.

Ὅσο γιὰ τὸν «λόρδο», μὰ τὴν ἀλήθεια ὁ Ριγκότι, ὁ δασοφύλακας, τὸν εἶχε παρεξηγήσει. Ἀγαποῦσε ἀληθινὰ τὴ Λουντιμίλα κι' ἤθελε νά τὴν κάνη γυναίκα του. Μὰ φοβήθηκε ὅτι ὁ πατέρας της δὲν θάδινε τὴ συγκατάθεσί του. Γι' αὐτὸ ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριὸ. Μὰ ξαναγύρισε μὴ μπορῶντας νά ὑποφέρῃ τὸ χωρισμὸ της, ἀφοῦ μάταια πόλαιψε νά τὴν ἐξάσῃ σωστὰ τέσσερα χρόνια. Ἡ Λουντιμίλα ὅμως δὲν ὑπῆρχε πειὰ.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ... ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Μιὰ Πολωνίδα χωρική, ἡ Ντιλμὲτ Στάνζικ, πού ἦταν ἄρρωστη, ἀντὶ γιαιτροῦ εἶχε καλέσει κάποιον τσαρλατάνο πού ἔκανε τὸ μάγο γιὰ νά τὴν θεραπεύσῃ. Ὁ μάγος αὐτὸς ἀκολουθοῦσε πολὺ πρωτότυπη θεραπευτικὴ μέθοδο καὶ διέταξε τὴν ἄρρωστη νά πίνῃ ἓνα ζουμί παρασκευασμένο ἀπὸ μυαλὸ γάτου καὶ ἀπὸ σκουριασμένα καρφιὰ τῶν παλῶν παπουτσιῶν τοῦ πάππου της! Ἡ ἡλιθία χωρική πῆρε τὸ ἀπαίσιο κατασκεύασμα πού φυσικὰ δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. Τότε ὁ μάγος τὴν διέταξε νά πῆ ἀπὸ τὸ αἷμα κάποιος συγγενοῦς της. Καὶ διάλεξε πρὸς τοῦτο μιὰ χήρα ἐξαδέλφη τῆς ἄρρωστης. Χωρὶς νά διστάσουν οἱ οἰκεῖοι τῆς Στάνζικ, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τὴ μητέρα της, μπῆκαν μιὰ νύχτα στὸ σπίτι τῆς χήρας, τὴν ἔδεσαν, τὴν ἔδειραν καὶ τῆς ἄνοιξαν ἓνα βαθὺ τραῦμα στὴν ὠμοπλάτη. Ἀπὸ τὸ τραῦμα αὐτὸ γέμισαν ἓνα ποτῆρι αἷμα τὸ ὁποῖο ἐπιτήγαν στὴν ἀσθενὴ καὶ τὸ ἤπιε. Τὴν ἐπομένη ὅμως ἐπακολούθησαν τὰ ἐξῆς δυσάρεστα: Ἡ θέσις τῆς ἄρρωστης Στάνζικ ἐπεδεινώθη καὶ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες πέθανε. Ἐπίσης πέθανε καὶ ἡ ἐξαδέλφη της ἡ χήρα, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔγινε ἡ ἀφαίμαξις, λόγω πνευμονικῆς διατρήσεως.

Τότε μόνο πῆρε χαμπάρι ἡ ἀστυνομία καὶ συνέλαβε τὸν μάγο καὶ τοὺς συνεργοὺς του, τῶν ὁποίων πρὸ ἡμερῶν ἔγινε ἡ δίκη. Ὁ μάγος καὶ ἡ μητέρα τῆς Στάνζικ καταδικάστηκαν σὲ θάνατο, οἱ περισσότεροι δὲ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συνεργοὺς σὲ ισόβια δεσμά.

Κι' ἔτσι ὁ μάγος ἐκεῖνος οὔτε ἄλλους «ἠδυνήθη σῶσαι», ἀλλ' οὔτε καὶ ἑαυτὸν ἔσωσε!

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΚΗ

Μετὰ τὸ ἐγκλημα τοῦ Σεραγεβου, στὶς 28 Ἰουνίου 1914, τὰ πτώματα τοῦ διαδόχου τῆς Αὐστρίας Ἀρχιδουκὸς Φραγκίσκου Φερδινάνδου καὶ τῆς συζύγου του Σοφίας, ἐταριχεύθησαν στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο τῆς πόλεως ἀπὸ τὸν ἰατρὸν Ράουνιτς, στὸν ὁποῖον ὑπεσχέθησαν τότε μιὰν ἀνάλογον ἀμοιβήν. Τὰ χρόνια ὅμως παρήρχοντο καὶ ἡ ἀμοιβὴ ἐκείνη δὲν πληρωνόταν. Ἐσχάτως ὁ ἰατρὸς Ράουνιτς ἐζήτησε ἀπὸ τὸν ἀνῆλικο γιὸ καὶ κληρονόμο τοῦ δολοφονηθέντος Ἀρχιδουκὸς Μαξιμιλιανὸ, νά ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του ἀνερχόμενον εἰς 20.000 τσεχοσλοβακικὲς κορώνες. Ἡ αἴτησις του ὅμως αὐτὴ ἀπερρίφθη ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐταρῖχευσε τὰ πτώματα τῶν γονέων του κατόπιν ἀνωτέρας διαταγῆς καὶ ἐπομένως δὲν ἔδικαιοῦτο ἀμοιβῆς. Ὁ ἰατρὸς Ράουνιτς κατόπιν τούτου ἐκίνησε ἀγωγὴ κατὰ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου τῆς Βοημικῆς πόλεως Λάιτμεριτς, ἰσχυριζόμενος ὅτι, ὅταν ἐταρῖχευσε τὰ πτώματα τῶν γονέων τοῦ ἐναγομένου, ἦταν γιαιτρός τοῦ δημοτικοῦ νοσοκομείου Σεραγεβου καὶ συνεπῶς δὲν ἦταν οὔτε στρατιωτικὸς, οὔτε δημόσιος ὑπάλληλος ὑπόχρεως νά ἐκτελέσῃ ἀνωτέρας διαταγᾶς. Τὸ δικαστήριον, μετὰ μακρὰν καὶ θορυβώδη δίκην, ἀπεφάνθη ὅτι ὁ γιαιτρός Ράουνιτς παρέσχε τίς ὑπηρεσίας του ὡς ἰδιώτης καὶ κατεδίκασε τὴν οἰκογένεια τοῦ ἀρχιδουκὸς Μαξιμιλιανοῦ νά πληρῶσῃ τὸ ποσὸ τῶν 10.000 τσεχοσλοβακικῶν κορωνῶν καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

κοιμόταν αἰώνια στὸ φτωγικὸ φέρετρό της, τὸ στολισμένο μὲ τ' ἀγριολούλουδα. Κι' ὁ «ξένος» συνώδευε τὴν ἀγαπημένη του στὸν τάφο κ' ὕστερα ἐξαφανίστηκε ὅπως εἶχε ἔρθει μὲ ραγισμένη τὴν καρδιά του.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῆς Λουντιμίλας πού μοῦ διηγήθηκαν στὸ Φερότσι καὶ πού πέθανε ἀπὸ ἔρωτα καὶ μὲ τὸ θάρος τῆς ἀδικῆς κατάρρας τῶν δικῶν της.

ΕΜΙΛΙΟ ΦΙΟΡΕΛΙ

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰ τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίας, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίες: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Κλαυθιδῶνος, 3-9 μ. μ. καθ' ἐκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.